

CORA CARMACK

Losing it

Vertaald door Marga Blankestijn

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Ik haalde diep adem.

Jij bent geweldig. Ik geloofde het niet helemaal, dus ik dacht het nog een keer.

Geweldig. Jij bent zooo geweldig. Als mijn moeder me kon horen denken, zou ze zeggen dat ik nederig moest zijn, maar nederigheid had me nog nooit iets opgeleverd.

Bliss Edwards, je bent een geweldige catch.

Hoe kwam het dan dat ik op mijn tweeëntwintigste de enige was van al mijn vrienden die nog nooit seks had gehad? Ergens tussen *Saved by the Bell* en *Gossip Girl* werd het bizar dat een meisje van de middelbare school kwam met haar maagdenvlies intact. En nu stond ik hier in mijn slaapkamer, met spijt dat ik de moed had verzameld om dat aan mijn vriendin Kelsey op te biechten. Ze reageerde alsof ik haar had verteld dat ik een staart verborg onder mijn A-lijn rok. En al voordat haar mond helemaal opengevallen was, wist ik dat dit een beroerd idee was geweest.

‘Meen je dat? Is dat vanwege Jezus? Wil je jezelf voor hem bewaren of zo?’ Voor Kelsey leek seks eenvoudiger. Ze had het lichaam van een barbie en het seksueel overladen gedachteleven van een puberjongen.

‘Nee, Kelsey,’ zei ik. ‘Het zou een beetje lastig zijn om mezelf te bewaren voor iemand die al tweeduizend jaar dood is.’

Kelsey trok haar shirt uit en liet het op de grond vallen. Ik moet mijn gezicht vertrokken hebben, want ze keek me aan en lachte. ‘Rustig maar, preuts prinsesje, ik trek alleen een ander shirt aan.’ Ze liep naar mijn kast en begon mijn kleren te doorzoeken.

‘Waarom?’

‘Omdat we uitgaan om een beurt voor jou te regelen, Bliss.’
Hoe ze haar lippen tuitte toen ze het woord ‘beurt’ zei, deed me denken aan die nachtelijke reclames voor telefoonseks.

‘Jezus, Kelsey.’

Ze haalde een shirt tevoorschijn dat mij al strak zat en om haar weelderig gevormde lichaam ronduit schandalig zou staan.

‘Wat nou? Je zei net dat het niet om hem ging.’

Ik weerstond de aandrang om mijn handpalm tegen mijn voorhoofd te slaan. ‘Het is niet, ik denk niet dat... Ik bedoel, ik ga wel naar de kerk en zo, nou ja, soms. Ik... ik weet het gewoon niet. Het heeft me nooit zo geboeid.’

Ze bleef even staan met haar nieuwe shirt halverwege haar hoofd. ‘Nooit zo geboeid? Jongens niet? Ben je soms gay?’

Ooit hoorde ik mijn moeder, die niet begrijpt waarom ik op het punt sta om af te studeren zonder een ring aan mijn vinger, dezelfde vraag aan mijn vader stellen.

‘Nee, Kelsey, ik ben niet gay, trek dat shirt maar gewoon aan. Je hoeft voor mij geen seksuele offers te brengen.’

‘Als je niet gay bent en het is niet vanwege Jezus, dan is het gewoon een kwestie van de juiste jongen vinden, of moet ik zeggen... het juiste seksuele offer.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Jeetje? Is dat alles? Gewoon de juiste jongen vinden? Waarom heeft niemand me dat ooit verteld?’

Ze trok haar blonde haar naar achteren in een hoge paardenstaart, waardoor haar boezem op de een of andere manier nog meer de aandacht trok. ‘Ik bedoel niet de juiste om mee te trouwen, schat. Ik bedoel de juiste om je bloed sneller te laten stromen. Om die analytische, kritische, hyperactieve hersens van je uit te schakelen en in plaats daarvan met je lichaam te denken.’

‘Lichamen kunnen niet denken.’

‘Zie je wel!’ zei ze. ‘Analytisch. Kritisch.’

‘Oké! Oké. Welke bar vanavond?’

‘Stumble Inn, natuurlijk.’

Ik kreunde. ‘Stijlvol.’

‘Wat?’ Kelsey keek me aan alsof ik het foute antwoord gaf op een ontzettend simpele vraag. ‘Het is een goeie bar. En belangrijker nog, het is een bar die jongens leuk vinden. En omdat wij jongens leuk vinden, is het een bar die wij leuk vinden.’

Het had erger kunnen zijn. Ze had me ook kunnen meeslepen naar een nachtclub.

‘Oké. Laten we gaan.’ Ik stond op en liep naar het gordijn dat mijn slaapkamer scheidde van de rest van mijn studioappartement.

‘Ho! Ho eens even.’ Ze greep mijn elleboog en trok zo hard aan me dat ik op mijn bed terugviel. ‘Zo kun je niet uit.’

Ik keek omlaag naar mijn outfit: gebloemde A-lijn rok en een simpel tanktopje dat een fatsoenlijke hoeveelheid decolleté liet zien. Ik zag er leuk uit. Zo kon ik heus wel een jongen versieren... misschien.

‘Ik zie het probleem niet,’ zei ik.

Ze rolde met haar ogen en ik voelde me net een klein kind. Ik vond het afschuwelijk om me zo klein te voelen, en dat gebeurde vrijwel altijd als het gesprek over seks ging.

Kelsey zei: ‘Schatje, zo zie je eruit als iemands aanbiddelijke kleine zusje. Geen enkele jongen wil met zijn zusje naar bed. En als hij dat wel wil, wil jij hem niet in de buurt hebben.’

Ja hoor, net een klein kind. ‘Begrepen.’

‘Hm... dat klinkt alsof je oefent met het uitschakelen van die overactieve hersenpan van je. Goed zo. Blijf nou maar staan en laat mij mijn toverkunsten toepassen.’

En met toverkunsten bedoelde ze martelingen.

Nadat ik mijn veto had uitgesproken over drie shirts waarin ik me een prostituee voelde, een broek die meer op een legging leek en een rok die zo kort was dat hij de wereld bij het minste briesje mijn *hoo-haa* dreigde te laten zien, besloten we tot een strakke lage capribroek van spijkerstof, en een zwarte kanten tanktop die afstak tegen mijn ongebruinde huid.

‘Benen geschoren?’

Ik knikte.

‘Andere... dingen... geschoren?’

‘Ja ja, voor zover die dat ooit zullen zijn, schiet nou maar op.’

Daar lag mijn grens wat deze ondervraging betrof.

Ze grijsde, maar protesteerde niet. ‘Mooi. Mooi. Condooms?’

‘In mijn tas.’

‘Hersens?’

‘Uitgeschakeld. Of nou ja... teruggeschakeld, in ieder geval.’

‘Uitstekend. Ik denk dat we er klaar voor zijn.’

Ik was helemaal nergens klaar voor. Helemaal niet.

Er was een duidelijke reden waarom ik nog geen seks had gehad, en nu wist ik wat het was. Ik was een controlfreak. Daarom had ik het mijn leven lang zo goed gedaan op school. Daarom was ik zo’n fantastische toneelmeester – niemand kon een toneelrepetitie managen zoals ik. En als ik wel de moed had om te acteren, was ik altijd beter voorbereid dan elke andere acteur in de klas. Maar seks... dat was het tegenovergestelde van beheers- te controle. Daar kwamen emoties bij kijken, en aantrekkings- kracht, en die lastige ander, die er onvermijdelijk bij betrokken moest zijn. Niet mijn idee van gezellig.

‘Jij denkt te veel na,’ zei Kelsey.

‘Altijd beter dan te weinig.’

‘Vanavond niet,’ zei ze.

Zodra we in de auto zaten, zette ik het volume van Kelseys iPod hoger om rustig te kunnen denken.

Ik kon dit best. Het was gewoon een probleem dat opgelost moest worden, een dingetje dat ik moest afkruisen op mijn *to do*-lijst.

Zo simpel was het.

Simpel.

Houd het vooral simpel.

Een paar minuten later kwamen we voor de bar tot stilstand en leek de rest van de avond allesbehalve simpel. Mijn broek zat

te strak, mijn topje was te laag uitgesneden, en mijn hersens waren te wollig. En ik was misselijk.

Ik wilde geen maagd meer zijn. Dat wist ik zeker. Ik wilde niet langer het idee hebben dat ik de onvolwassen preutsheid zelf was, die niets van seks wist. Ik vond het vreselijk om dingen niet te weten. Het lastige was... hoe graag ik ook geen maagd meer wilde zijn, ik wilde ook geen seks hebben.

Het raadsel der raadselen. Waarom was dit niet zoiets als een-vierkant-is-een-rechthoek-maar-een-rechthoek-hoeft-geen-vierkant-te-zijn?

Kelsey stond naast mijn portier; de hoge hakken van haar schoenen tikten mee op het ritme van de knippende vingers waarmee ze me uit de auto joeg. Ik rechte mijn schouders, wierp mijn haar (halfhartig) naar achteren en beende achter Kelsey aan de deur door.

Ik liep rechtstreeks naar de bar, wrong me op een kruk en wuifde naar de barkeeper.

Hij was een optie. Blond haar, gemiddelde bouw, aardig gezicht. Niets bijzonders, maar zeker niet kansloos. Hij zou goed kunnen, simpel gezegd.

‘Wat mag ik jullie inschenken, dames?’

Zuidelijk accent. Duidelijk een jongen van het platteland.

Kelsey kwam tussenbeide. ‘Om te beginnen hebben we twee shotjes tequila nodig.’

‘Maak er maar vier van,’ kraakte mijn stem.

Hij floot even en zijn ogen ontmoetten de mijne. ‘Zo’n avondje is het dus?’

Ik was niet bereid om te verwoorden wat voor soort avond dit was. Dus ik zei alleen: ‘Ik ben op zoek naar vloeibare moed.’

‘En daar zal ik je graag bij helpen.’ Hij knipoogde naar me, en hij was amper buiten gehoorsafstand voordat Kelsey op haar kruk begon te wippen en zei: ‘Hij is het! Hij is het!’

Haar woorden gaven me het gevoel dat ik in een achtbaan zat, alsof de wereld onder me zojuist was weggevallen en al mijn or-

ganen hem achterna wilden. Ik had gewoon wat meer tijd nodig om me aan te passen. Dat was het. Ik greep Kelsey bij haar schouder en dwong haar om stil te zitten. ‘Chill, Kels. Je lijkt wel een doorgedraaide chihuahua.’

‘Wat nou? Hij is een goeie keus. Leuk. Aardig. En ik zag hem echt wel naar je decolleté kijken... twee keer!’

Ze had wel gelijk. Maar het idee om met hem naar bed te gaan boeide me nog steeds niet, waarmee hij niet meteen uit de competitie lag, maar het zou toch wel een heel stuk gemakkelijker zijn als ik de jongen een *beetje* interessant zou vinden. Ik zei: ‘Ik weet het niet zo zeker... Er is gewoon geen vonk.’ Ik zag een rollend oog aankomen, dus riep ik er snel een ‘Nog niet!’ achteraan.

Toen Barkeeper Boy terugkwam met onze drankjes betaalde Kelsey en ik had mijn twee shotjes al naar binnen gegooid voordat ze haar creditcard had overhandigd. Hij bleef even staan en glimlachte naar me, voordat hij zich naar een andere klant wendde. Ik pikte nog een van Kelseys resterende shotjes.

‘Je hebt geluk dat dit een belangrijke avond voor je is, Bliss. Normaal gesproken komt er niemand tussen mij en mijn tequila.’

Ik stak mijn hand uit en zei: ‘Kan wel zijn, maar er komt niemand tussen deze benen voordat ik behoorlijk dronken ben, dus geef me die laatste ook maar.’

Kelsey schudde haar hoofd, maar ze glimlachte erbij. Na een paar tellen gaf ze toe, en met vier shotjes tequila achter mijn kiezen leek het vooruitzicht op seks een beetje minder angstaanjagend.

Er kwam een andere barkeeper voorbij, een meisje dit keer, en ik bestelde een Jack Daniels met cola om aan te nippen terwijl ik alles op een rijtje zette.

Daar had je Barkeeper Boy, maar die was pas ver na tweeën vannacht vrij. Ik was nu al een zenuwinzinking nabij, dus als dit tot in de kleine uurtjes moest duren, zou ik volkomen psychotisch zijn. Ik zag het helemaal voor me.... afgevoerd in een dwangbuis, vanwege seks.

Er stond een vent naast me die bij elke slok die ik nam een paar centimeter dichterbij leek te komen, maar hij moest wel minstens veertig jaar oud zijn. Dank je feestelijk.

Ik nam nog een flinke slok van mijn drankje, dankbaar dat de barkeepster niet zuinig was geweest met de Jack, en keek rond in de bar.

‘Wat denk je van hem?’ vroeg Kelsey, wijzend naar een jongen aan een tafel vlakbij.

‘Te *nerdy*.’

‘En hij?’

‘Te hipster.’

‘Die daar?’

‘Ugh. Te harig.’

De lijst ging door tot ik er bijna zeker van was dat deze avond mislukt was. Kelsey stelde voor om naar een andere bar te gaan, wat zo ongeveer het laatste was wat ik wilde. Ik zei dat ik naar de wc moest, in de hoop dat ze terwijl ik weg was iemand van haar gading zou vinden, zodat ik zonder drama kon wegglijpen. De wc’s waren achterin, voorbij de biljarttafel en het dartbord, achter een gedeelte waar een paar ronde tafeltjes stonden.

Daar zag ik hem.

Dat wil zeggen, eigenlijk zag ik zijn boek.

En ik kon mijn mond weer eens niet houden. ‘Als dat een trucje is om meisjes te versieren, zou ik je aanraden om te verhuizen naar een plek met meer verkeer.’

Hij keek op van zijn boek en ineens had ik moeite met slikken. Hij was verreweg de aantrekkelijkste man die ik deze avond had gezien – blond haar dat in kristalblauwe ogen viel, net genoeg stoppels op zijn kaak om hem een mannelijk aanzien te geven zonder al te harig te zijn, en een gezicht waar engelen van zouden gaan zingen. Ik ging er niet van zingen. Ik ging ervan staren. Waarom was ik stil blijven staan? Waarom moest ik mezelf toch altijd voor joker zetten?

‘Pardon?’

Mijn gedachten waren zijn volmaakte haar en stralend blauwe ogen nog aan het verwerken, dus het duurde even voordat ik zei: ‘Shakespeare. Niemand leest Shakespeare in een bar, tenzij het een truc is om meisjes te versieren. Ik wil alleen maar zeggen, misschien heb je voorin meer geluk.’

Even zei hij niets, maar toen spleet zijn mond zich in een grijns die – ook dat nog - perfecte tanden onthulde!

‘Het is geen trucje, maar als het dat was, werkt het hier volgens mij juist heel erg goed.’

Een accent. Hij heeft een Brits accent! Lieve god, hou me vast. Ademhalen. Ik moet ademhalen.

Gedraag je, Bliss.

Hij legde zijn boek neer, maar niet voordat hij een ezelsoor aan de bladzijde had gevouwen. Goeie god, hij zat echt Shakespeare te lezen in een bar.

‘Je probeert niet om iemand te versieren?’

‘Dat probeerde ik niet.’

Mijn analytische brein merkte zijn gebruik van de verleden tijd meteen op: hij *was* niet aan het proberen om iemand te versieren, maar misschien nu wel...

Ik nam hem nog eens op. Hij lachte nu – witte tanden, een stoppelbaard waarmee hij er ronduit appetijtelijk uitzag. Jazeker, ik kwam beslist in de verleiding. En bij die gedachte alleen raakte ik al in shocktoestand.

‘Hoe heet je, *love*?’

Love? *Love!* Nog steeds op apegapen.

‘Bliss.’

‘Bliss? Zaligheid? Is dat een grapje?’

Ik bloosde karmozijnrood. ‘Nee, zo heet ik echt.’

‘Een heel mooie naam voor een heel mooi meisje.’ Het timbre van zijn stem zakte naar dat lage register waar mijn ingewanden van gingen krullen – alsof mijn baarmoeder een vrolijk dansje maakte op de rest van mijn organen. God, ik stierf de langste, meest gemartelde, meest opwindende duizend doden in de ge-

schiedenis van de wereld. Voelde het altijd zo als je opgewonden raakte? Geen wonder dat mensen de gekste dingen deden voor seks.

‘Nou, Bliss, ik woon hier nog maar pas en ik heb mezelf al buitengesloten. Feitelijk zit ik dus op een slotenmaker te wachten, en ik vond dat ik die vrije tijd eens nuttig moest besteden.’

‘Door je Shakespeare bij te spijkeren?’

‘Door een poging te doen, in ieder geval. Eerlijk gezegd heb ik nooit zoveel met die man opgehad, maar laten we dat tussen ons houden, goed?’

Ik wist zeker dat mijn wangen nog steeds rood waren, als de hitte die ervan afstraalde een aanwijzing was. Mijn hele lichaam voelde trouwens aan alsof het in vuur en vlam stond. Ik kon niet zeggen of het mijn verlegenheid of zijn accent was, waardoor ik op het punt stond om spontaan in brand te vliegen.

‘Je kijkt een beetje teleurgesteld, Bliss. Ben je een liefhebber van Shakespeare?’

Ik knikte, want mijn keel was misschien wel dichtgeschroefd.

Bij wijze van reactie trok hij zijn neus op, en mijn handen jeukten om die plooi van zijn neus naar zijn lippen te strelen.

Ik werd gek. Feitelijk, aanwijsbaar gestoord.

‘Vertel me nou niet dat je een *Romeo en Julia*-fan bent?’

En nu dit. Dit was iets waar ik over kon praten.

‘*Othello*, eigenlijk. Dat is mijn lievelingsstuk.’

‘Aha. De mooie Desdemona. Kuis en trouw.’

Mijn hart sloeg over bij het woordje ‘kuis’.

‘Ik, uhm...’ Ik had moeite om mijn gedachten aan elkaar te breien. ‘Ik vind de tegenstelling tussen rede en hartstocht erg boeiend.’

‘Persoonlijk ben ik een groot liefhebber van hartstocht.’ Daarop daalden zijn ogen omlaag en reisden langs mijn hele lichaam op en neer. Mijn ruggengraat tintelde tot ik het gevoel kreeg dat ik daarlangs uit mijn vel zou springen.

‘Je hebt mijn naam nog niet gevraagd.’

Ik schraapte mijn keel. Dat kon geen aantrekkelijk geluid zijn. Ik was echt zo sociaal begaafd als een holbewoner. Ik vroeg: 'Hoe heet je?'

Hij hield zijn hoofd schuin, en zijn ogen gingen bijna schuil achter zijn haar. 'Kom bij me zitten en ik vertel het je.'

Ik kon alleen nog bedenken dat mijn benen wel gummibeertjes leken, en dat zitten me in elk geval zou verhinderen om iets gênants te doen, zoals flauwvallen door de toestroom van hormonen die er in mijn hoofd overduidelijk een potje freestyle worstelen van maakten. Ik liet me op de stoel zakken, maar in plaats van me opgelucht te voelen, nam de spanning juist toe.

Hij zei iets, en mijn ogen haakten aan zijn lippen. 'Ik heet Garrick.'

Hoe was het mogelijk dat namen ook opwindend konden zijn?

'Aangenaam kennis te maken, Garrick.'

Hij leunde voorover op zijn ellebogen en ik zag zijn brede schouders en de manier waarop zijn spieren bewogen onder de stof van zijn shirt. Toen ontmoetten onze ogen elkaar en werd de bar om ons heen van schemerig ineens heel donker, zo verstrikt raakte ik in die hemelsblauwe blik.

'Ik ga iets te drinken voor je bestellen.' Het was niet bedoeld als een vraag. De blik waarmee hij naar me keek had niets vragends; hij was vol zelfvertrouwen. 'Dan kunnen we nog een poosje praten over rede en... hartstocht.'